

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

300. 't Portiertje van Roeselare. — 301. De Kleine Tooneelspeelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In het Wilde Land. — 306. De Wonderbare Redding. — 307. Fiere Margriet van Leuven. — 310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. — 312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Teekens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan. — 316. De Heks van de Moeren. — 317. De Boschwachter van Eikenhof. — 318. Het Juffertje van Parijs. — 319. De Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het Gezin van den Visscher. — 322. De Wilde Cow-Boy. — 323. Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen. — 325. Kerstmis in de Sneeuw. — 326. Een Angstig Avontuur. — 327. De Reis in den Nacht. — 328. De Zwarte Bende. — 329. Het licht in de Wildernis. — 330. De dankbare Soldaat. — 331. Een keer Wildstrooper. — 332. Het Wonderland. — 333. Het verloren Testament. — 334. In veilige Haven. — 335. De wonderbare reis van schipper Bontekoe. — 336. Een brutale Feeks. — 337. Vaders vertrouwen. — 338. De vlucht over de Schelde. — 339. Neel's Avontuur. — 340. De Zwarte Ruiters. — 341. De Held van Afrika. — 342. De Pleegzoon van den Bedelaar. — 343. Het Beleg van den Ravenburg. — 344. Een Avontuurlijke Vacantie. — 345. De Vriend van den Indiaan. — 346. De Pelgrims en de Roofridder. — 347. De twee Gemzenjagers. — 348. Het verloren Koffertje. — 349. De Held van Maldegheem. — 350. Het verlaten Huis. — 351. De schat in den Kelder. — 352. Het huis in de Dennen. — 353. De vriend van den Zeekapitein. — 354. De gestrafte Hoogmoed. — 355. Grootmoeders Helpers. — 356. Een Vlaamsche jongen in Amerika. — 357. De Jonge Kolonist. — 358. De Herder van de Hooglanden. — 359. Na lijden komt verblijden. — 360. De twee Robinson Crusoe's. — 361. Edelmoedigheid beloofd. — 362. De Durver. — 363. De Durver in de Prairie. — 364. De jonge Povenier. — 365. De sluwe Goochelaar. — 366. De valsche Boudewijn. — 367. De zonderlinge Bezoeker. — 368. De schrik van het Dorp. — 369. De Plaaggeest. — 370. Bij de Eskimo's. — 371. Ewyn, de lijfeigene. — 372. De eenzame Hoeve. — 373. Het schot in den Avond. — 374. De Stiefmoeder. — 375. Gescheiden Vrienden. — 376. Het Avontuur der Kerstzangers. — 377. Hoogmoed gebroken. — 378. De Cirkusjongen. — 379. Uit het Cirkus. — 380. Het Spookschip.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

De Gestoorde Zesdagenkoers

De Gestoorde Zes-Dagenstrijd

I.

In het sportgebouw van de stad Burgdam heerschte groote drukte. Binnen een week zou de jaarlijksche zesdagenwedstrijd plaats hebben, en dat verwekte steeds overgroote belangstelling. Tot ver in den omtrek was er van niets anders spraak meer. Reeds maanden op voorhand was men nieuwsgierig, welke renners er zouden mededingen. Ook voor de oefening waren er veel kijk-lustigen.

Op zekeren dag was de oefening weer in vol-len gang. Plots zei iemand uit de groep:

— Kijk, daar is Klaas Vermeulen, de zesda-genkoning.

Allen keken naar een kloeken jongeling van ongeveer vijf-en-twintig jaar, die binnen trad.

Klaas Vermeulen was de « favorie » van de streek. Hij werd geëerd als een prins, en men noemde hem « zesdagenkoning ». Dat was niet

te verwonderen, want het jaar te voren had hij geweldig uitgeblonken in die soort koersen. Niet min dan vijfmaal was hij eerste geweest, en nooit eindigde hij buiten een eereplaats. Ook in het buitenland was zijn faam bekend. Door al dat ophemelen was Klaas hoogmoedig geworden.

Toen hij in het gebouw kwam, werd hij dadelijk omringd van een heele troep bewonderaars.

— Zoo, Klaas, hoe stelt ge het? Wel, Klaas, al in goede konditie? zoo klonk het langs alle kanten.

De renner begaf zich naar zijn kabien. Zijn verzorger Lammens wachtte reeds op hem. Ook andere renners kwamen bij hem en weldra waren ze gezellig aan 't praten.

— Klaas, zei er een, denkt ge niet, dat ge in Jan Groenen en zijn maat Nagels felle tegenstanders zult hebben?

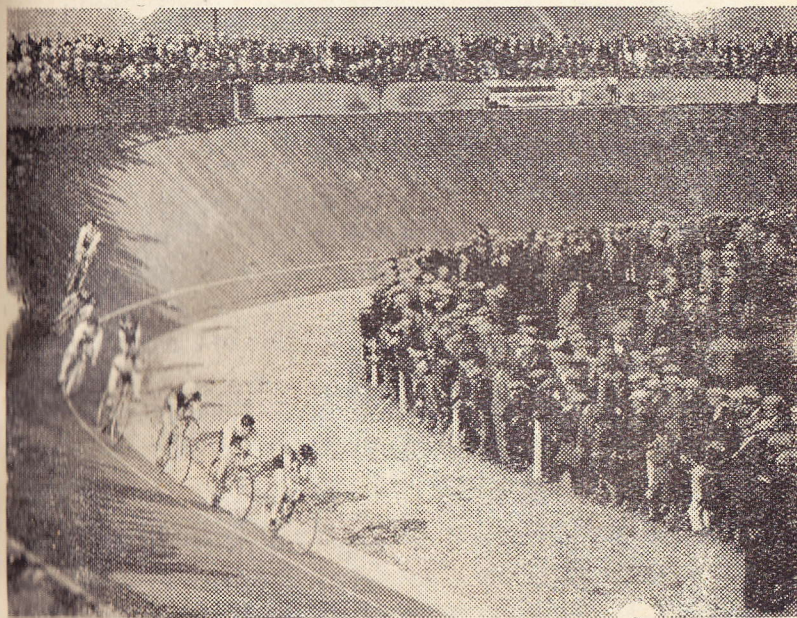
— In die twee jonge kerels? Wat ge nu toch denkt! Die vrees ik het minst van al.

— Zeg dat niet, sprak een ander. Het schijnt dat ze in Duitschland, waar ze trouwens gewonnen hebben, schitterend reden.

— Omdat ze daar nu eens wonnen, zouden ze het hier ook kunnen? spotte Klaas. Als de koers geweldig betwist wordt, kunnen ze misschien nog niet mee. Als dat mijn felste tegen-

strevers zijn, zal het geen vermoeiende zesdaagse zijn.

— Niet zooveel velfvertrouwen, Klaas, zei Lammens, zijn verzorger. Gisteren op oefening maakten ze beiden een goeden indruk. Ze hebben

zich ook speciaal voorbereid voor dezen wedstrijd. Uw maat Verbrugge zei het zelf: « Die zullen we in het oog moeten houden ».

— Wel, wel, hoor toch eens! Nu beginnen ze allemaal. Groenen en Nagels zijn de helden! Wat

— 3 —

dat ge me nu allemaal wilt wijs maken. Maar laat me ook liever wat gaan oefenen!

Klaas stond op en nam zijn rijwiel. In zijn burgerkleeren draaide hij een poosje rond de pist. Niet lang echter, want weldra stapte hij weer af.

— Het gaat heel goed, zei hij. Niet noodig, dat ik hier heel den voormiddag rond draai.

— Maar Klaas, sprak zijn verzorger, ik zou toch wat meer oefenen. Vergeet niet, dat het maar een week meer is, eer de strijd begint, en dat ge kost wat kost moet winnen, om uw titel van « zesdagenkoning » hoog te houden.

— Maar wat bezielt er u toch allen? riep Vermeulen driftig uit. Het is alsof ge me versleten acht.

Lammens schudde zijn hoofd, maar drong niet meer aan.

Klaas bergde zijn rijwiel en verliet de velodroom.

— — — — —
De renner Groenen, waarover men zooveel gesproken had, was een jongeling drie-en-twintig jaar. Hij scheen de eigenschappen van een goed zesdagenrijder te hebben, en legde er zich speciaal op toe. Op zijn eersten wedstrijd was hij derde geweest, maar de tweede maal had hij in Duitschland reeds gewonnen. Velen zagen in hem den rechtstreekschen tegenstrever van Klaas Vermeulen. Hij had ook in een openlucht velo-

droom roem behaald. Toen hij naar de oefening kwam, ontmoette hij aan de ingang Vermeulen, die de pist verliet.

— Zoo, Groenen, gaat ge weeral oefenen? Dat is ook noodig voor renners, die moeilijk een zesdaagsche kunnen uitdoen, zei Vermeulen spottend.

Groenen deed alsof hij niets hoorde, en dit maakte Vermeulen kwader.

— Kunt ge niet spreken? Ge denkt zeker ook een zesdagenkoning te zijn. Maar dat zal nog wel een tijdje duren! snauwde hij.

— Vermeulen, antwoordde Groenen kalm, ge begint me te beleedigen, als ik hier aankom. En wat heb ik u misdaan? Heb ik ooit iets van u gezegd? En wat gaat het u te slotte aan, als ik wil oefenen?

— Ge zijt niet waard, dat ik u aanspreek, hernam Klaas Vermeulen verwaand.

Hoogmoedig ging hij dan verder. Maar was hij in zijn hart wel zoo gerustgesteld voor de komende zesdagen, als hij wilde toonen?

Groenen ging oefenen zooals gewoonlijk.

De week vloog voorbij, en weldra was de voorname dag aangebroken. Vanavond zou het vertrek van de zesdaagsche plaats hebben. Vóór de opening reeds waren al de plaatsen uitverkocht. In de dagbladen werden de kansen druk besproken. Natuurlijk, dat Vermeulen en zijn

maat Verbrugge de groote aanspraakmakers voor de eerste plaats waren, met als gevaarlijke tegenstrevers Groenen en Nagels, en een Fransch koppel. De strijd tusschen hen scheen spannend te zullen worden.

Den geheelen dag heerschte er een koortsige bedrijvigheid. De laatste voorzorgen werden genomen. Verzorgers en knechten liepen binnen met tafels, stoelen, dekens, wollen vesten, etenswaren, rijwielgereedschap, kortom alles wat er noodig was voor een zesdaagsche.

Menig renner kwam ook nog eens een kijkje nemen.

Eindelijk brak de zoo belangrijke avond aan. Reeds vroeg heerschte er rond de velodroom een ongewone drukte. Auto's, bussen, trams, taxis, brachten steeds menschen aan. Leurders met chocolade, appelcienen, sigaren, sigaretten liepen overal rond. Hoe meer het uur van het vertrek naderde, hoe drukker het werd.

— — — — —
Jan Groenen en zijn maat Nagels zaten iets of wat zenuwachtig in hun kabien. Ze hadden reeds hun koerstruien aan.

— Jongens, zei hun verzorger, ge moet u voor niets bang maken; doet uw best, dan zult ge kans hebben om te winnen; verliest ge, dat is ook geen schande. Maar verspilt vooral geen krachten voor niets. Wacht liever alles kalm af,

en regelt uw koers naar gelang ze betwist wordt.

De renners knikten toestemmend, doch ze wisten maar al te goed, hoe fel de strijd zou zijn. En nu ze in de dagbladen als gevaarlijke tegenstrevers genoemd werden van Vermeulen-Verbrugge, moesten ze vooral zorgen dat ze niet tegenvielen.

— Konden we toch maar eens winnen, zei Nagels. We zouden Vermeulen een lesje geven! En welke voordeelen zouden er niet aan die overwinning zijn?

— Ja, dat is waar, sprak Groenen zuchtend. Maar 't zal toch moeilijk gaan.

— Wat meer zelfvertrouwen, hoor! riep hun verzorger uit. In Duitschland hadt ge er veel meer moed op.

— Aan moed zal het me niet ontbreken, wees daar maar niet bang voor, verzekerde Groenen.

Een paar dagbladschrijvers kwamen met hen praten. Op hun vragen gaf Jan Groenen maar vage antwoorden, want al dat rumoer vóór den wedstrijd maakte hem maar zenuwachtiger.

Toen de persleden weg waren zei hij:

— Ik wou dat het nu tijd was om te beginnen. Eerder zal ik toch niet kalm zijn.

— Jan toch, sprak de verzorger, ge maakt het u veel te lastig. Wacht liever kalm het vertrek af.

Eindelijk toch begon het voorspel. Een snelheidswedstrijd tusschen een paar liefhebbers.

De velodroom was reeds bomvol. Er heerschte ook groote geestdrift.

Om dat voorspel gaf Groenen nu niets. Hij nam zijn laatste voorzorgen, keek zijn fiets nog eens na, kamde zijn haar, frutselde aan allerlei voorwerpen, en keek herhaaldelijk naar zijn uurwerk. Hij kon geen minuut stil zitten. De tijd scheen voor hem te kruipen.

Eindelijk begon de voorstelling der ploegen. Toen Jan en Nagels uit de kabien kwamen, begon het volk oorverdoovend te juichen. Ook de andere renners verschenen en kregen hun deel in de aanmoedigen. Alleen Vermeulen en zijn maat ontbraken. Dat verwonderde niemand, want, als alle groote kampioenen, kwamen ze slechts op de piste even vóór het vertrek. Al de koppels deden een ronde, terwijl het orkest een dreunende marsch speelde. Daardoor geraakte het volk in onbeschrijfelijke geestdrift.

Daar zag men eindelijk de favories Vermeulen-Verbrugge. Enkele toeschouwers floten hen uit, omdat ze zoo laat kwamen, maar dit werd overstelpst door de geweldige toejuichingen, want de zesdagenkoning was heel populair.

Al de ploegen gingen nu in orde staan. Er waren er negentien. Nog enkele minuten en de

burgemeester van de stad gaf drie schoten. De « zesdaagsche » was begonnen.

Reeds van in het begin werd er geweldig hard gereden. Het publiek geraakte in vervoering. Wanneer Klaas Vermeulen soms machtig weg spurte, stonden de toeschouwers te gillen van pret. Er heerschte een echte zesdagenstemming. Nu en dan wat muziek, gejuich, gefluit, niets ontbrak. Weldra hing er een nevel van rook in de zaal. Een premie van duizend frank werd gegeven. Vermeulen en Groenen wisten zich los te rukken, en vlogen tegelijk naar de meet. Tot groote verbazing van 't volk ging Jan Groenen er eerst over. Tegelijk barstte er een storm van toejuichingen los. Groenen had nu ook de sympathie van het volk gewonnen, wat in zulk een zwaren strijd aanmoedigend was.

Nieuwe premies werden aangekondigd, waar ook fel voor gestreden werd. Klaas nam zijn weerwraak op Groenen met hem insgelijks te kloppen, maar ook anderen renners wonnen er.

Te vijf uur 's morgens werd de zaal ontruimd. De officieelen deelden mee, dat een Hollandsch koppel eerst stond, met Vermeulen-Verbrugge op een ronde en Groenen-Nagels op twee, enz. Doch het was natuurlijk nog maar een begin.

Tevreden gingen de toeschouwers naar huis, en met ongeduld verlangden ze reeds naar den morgen.

Den tweeden dag was de strijd net zoo spannend. De rangschikking veranderde dikwijls, en men kon niets bepaalds vaststellen, want de groote slag was nog niet ingezet.

Twee dagen verliepen, en de strijd was heel spannend. Telkens was de velodroom bomvol.

Tijdens de morgenuren van den vierden dag zat Jan Groenen wat in zijn kabien, terwijl Nagels kalm ronddraaide. Eenige vrienden kwamen Jan bezoeken.

— Wel, Jan, gaat ge het nog twee dagen volhouden? vroeg er een.

— Maar ja.... Waarom niet? antwoordde Groenen. Ik ben nog heel frisch, en heb ook goeden moed. Vanavond en morgen zal de ergste strijd pas beginnen. We staan nu derde in de rangschikking met een ronde achterstand. Maar dat zegt natuurlijk nog niets.

— Wel neen. Zijt ge tevreden over uw geleverde prestatie?

— O, zeker. We hebben reeds veel premies gewonnen, en we rijden nog al gemakkelijk. Onze ergste tegenstanders zijn Vermeulen-Verbrugge. Het zal ook moeilijk zijn om hen van de eerste plaats weg te houden, maar onmogelijk is het toch niet. Alleen vind ik het jammer, dat Klaas zich altijd zoo vijandig toont. Hij heeft nog geen woord tegen mij gezegd, en kijkt altijd zoo nijdig.

— Als ge hem eens kunt kloppen, zoudt ge hem een goede les geven, beweerde er een uit de groep.

Ze bleven nog een tijdje praten, maar weldra moest Groenen zijn maat gaan aflossen.

Denzelfden avond was de velodroom weer stampvol, en er heerschte een gezellige stemming in de piste. Men reed weer geweldig, en vooral Nagels-Groenen waren buitengewoon. Ze werden luidruchtig aangemoedigd. Maar Klaas had ook zijn aanhangers, en wanneer ze in tweestrijd waren, daverde de zaal onder het geroep. Ook een Hollandsch koppel reed buitengewoon goed, en kwam de twee anderen steeds bedreigen. Onder verbazende geestdrift eindigde de avond, en te twaalf uur deelden de officieelen mede, dat Groenen-Nagels op kop stonden met puntenvoordeel op Verbrugge-Vermeulen, en een ronde op de Hollanders. Nog negen andere overblijvende volgden op drie en meer ronden. Ze schenen niet veel kans meer te hebben tegen de drie eerste. Dus zeven koppels hadden reeds opgegeven.

Het was onbeschrijfelijk welk een spanning er heerschte in de stad, en het verhuurbureel, dat al open was, werd door een groote menigte letterlijk bestormd. Het duurde ook niet lang, of heel de pist was voor den laatsten dag uitver-

kocht. Niet te verwonderen dat de inrichters goed gezind waren.

II.

Klaas Vermeulen was toch niet heelemaal gerust. En tot zijn verzorger zei hij:

— Vanavond zal het een strijd zijn op leven en dood. Die twee rijden beter dan ik verwacht had.

— Ziet ge nu wel dat we gelijk hadden, antwoordde de verzorger. Hadt ge maar wat meer geoefend, want vergeet niet, als ge verliest, dat ge veel van uw volksgunst zult kwijt zijn.

— Verliezen, verliezen, zoo ver is het nog niet, sprak Klaas.

— Ja, maar het zou wel eens kunnen gebeuren. Wees maar goed op uw hoede.

Klaas ging wat rusten in een leunstoel, en voelde zich somber gestemd.

— Mijn verzorger heeft gelijk, ik had de oefening niet mogen verwaarloozen, sprak hij bij zich zelf.

Eindelijk was de laatste avond aangebroken. De spanning steeg ten top. Het was wel de hevigste « zesdagen », die men hier ooit gekend had. Buiten den velodroom heerschte er groote drukte. Steeds kwamen er bezoekers af, en de politie had heel wat moeite, om de orde te handhaven. Reeds

vroeg was de velodroom bomvol. Op het middenplein stonden de toeschouwers tegen elkander geplakt. Toen de strijd weer begon, kwam er hevige beroering onder de toeschouwers. Er werd nu gereden om er bij neer te vallen. Het volk stond herhaaldelijk te roepen en te tieren. Veel premies werden gegeven. Te acht uur waren Vermeulen-Verbrugge nog op kop met een ronde vooruit op Nagels-Groenen, die met punten de Hollanders vooraf gingen. Even kwam er wat kalmte in de baan. Groenen maakte er gebruik van, om naar zijn kabien te gaan, en zich te laten masseeren.

— Jan, houd u kloek, hoor! zei de verzorger. Ge hebt veel kans, om te winnen.

— Ik heb de beste hoop, antwoordde Groenen. Ik ben nog redelijk frisch, en Nagels rijdt ook bijzonder goed.

Weldra sprong hij weer op zijn fiets.

In den velodroom was het stikkend warm. Een ware rooknevel hing er rond. Dof klonken de stemmen dooreen. Er werden veel voorspellingen gedaan. De een gaf aan Nagels-Groenen de meeste kans, terwijl anderen meer vertrouwen hadden in Vermeulen en zijn maat. Ook de Nederlandsche renners kregen over het algemeen een kans.

Weldra brak het laatste uur aan. De renners deden beroep op hun uiterste krachten. Ze na-

men ook opwekkende middelen in. Men streed nu op leven en dood. Herhaaldelijk werd er gedomareerd. Groenen-Nagels stonden enkel op punten achter bij Vermeulen-Verbrugge. Plots ging Jan er geweldig van door. Als een pijl uit den boog vloog hij over de baan. Het volk sprong recht en keek spannend toe. De beslissing zou immers kunnen vallen. Groenen had weldra een halve ronde genomen, maar Vermeulen deed wanhopige moeite om hem in te halen. Hij gebruikte het laatste kruimeltje macht uit zijn lichaam, doch niets hielp, want Nagels loste zijn maat weldra af, en niettegenstaande Verbrugge zich ook geweldig verdedigde, veroverde hij een ronde. Ze stonden dus met een ronde op kop. Klaas richtte zich ontmoedigd op. Wat hij sinds een uur verwachtte, was gebeurd. Zijn krachten waren op, en hij had geen moed meer om een tegenaanval te doen. Niets kon hem op dit oogenblik schelen. Alleen verlangde hij vurig naar rust. Doch weldra kwam hij weer tot bezinning terug, en hij besepte de gevolgen van die nederlaag tegen dat beginnend koppel.

— Ik kan er toch niets aan doen, zuchtte hij.

Men moest nog een tiental minuten rijden. De zesdagenkoning en zijn maat deden een laatste poging, maar ze voelden wel dat hun krachten totaal op waren. Ze moesten nog oppassen, dat ze niet gedubbeld werden door de Hollanders.

Plots reed Klaas vlak tot bij Groenen en fluisterde tot hem:

— Groenen, als ge me laat winnen, krijgt ge heel mijn zesdagenkontrakt. Ge zijt dan toch tweede, wat ook prachtig voor u is.

— Neen, Klaas, dat kan ik niet doen, zei Jan zonder aarzelen. Ik moet nog mijn naam maken, en wil niet oneerlijk handelen.

Klaas gaf den moed echter niet op en hernam:

— Als ge wilt, krijgt ge nog veel meer geld, maar laat me toch winnen, ik smeeke het u. Deze nederlaag kan voor mij noodlottig zijn.

Maar Groenen wou er niet van weten.

— Ge zult het u beklagen, zei Klaas nu kwaad.

Jan bemerkte niet, dat er een valsche trek op het gelaat van Vermeulen lag.

Intusschen was de tijd fel gevorderd, en nog enkele minuten was de strijd in vollen gang. Plots klonken drie schoten, en de « zesdagen » behoorden tot het verleden. Nagels-Groenen waren dus de schitterende overwinnaars. Dadelijk werden ze omringd door officieelen, fotografen, reporters enz.

In plaats van zijn overwinnaars geluk te wenschen, liep Klaas stilletjes weg naar zijn kabiën. Hij kon het niet verkroppen, dat hij door Groenen geklopt was geworden.

Groenen en Nagels werden met bloemen over-

laden, en zoo ook de Hollanders die derde waren op twee ronden. De twee ploegen deden een eere-ronde en men juichte ze geestdriftig toe. Er scheen aan het gejubel geen einde te komen. Eindelijk konden de renners naar hun kabiën.

— O, wat doet het goed nu te rusten, zei Groenen, die zich op een stoel liet zakken.

Hun verzorger was ook gelukkig.

— Jongens, dat hebt ge nu eens flink afgelapt, zei hij. Ge ziet wel, dat ge altijd met volle vertrouwen in den strijd moet gaan. Dat is zoo veel waard.

Er kwamen nog veel fotograven en dagblad-schrijvers in de kabiën, maar de renners waren veel te moe, om lang te babbelen. Weldra verlieten ze den velodroom, en begaven zich naar een hotel, om een welverdiende rust te genieten.

De volgende dagen werd er nog veel over de overwinning van Groenen-Nagels gesproken, wat niet te verwonderen was, want het gebeurde niet dikwijls dat zulk jong koppel een « zes-daagsche » won.

— — — — —
Klaas kon deze nederlaag niet verkroppen, en had slechts een doel: zich zoo gauw mogelijk te wreken. Hij vertoonde zich zoo weinig mogelijk onder de menschen, en was stilletjes met zijn verzorger naar een pension op den buiten gegaan. Daar nam hij rust voor de volgende wedstrijden.

Op zekeren dag zei zijn verzorger tegen hem:

— Klaas, binnen vier weken beginnen de zes-dagen van Lovegem. Ik zou me nu maar heel flink voorbereiden, want als ge weer moest onderdoen, zou het verschrikkelijk zijn.

Lovegem was een stad aan den anderen kant van het land.

— Ja, dat is waar, erkende Vermeulen. Om de waarheid te zeggen, heb ik weinig lust om in dien wedstrijd mee te rijden, maar ik heb nu ge-teekend. En onder ons gezegd, ik geloof ook niet dat ik de goede form al heb. Ik heb me dezen Zomer niet goed genoeg verzorgd.

— Het beste wat we kunnen doen is zoo vlug mogelijk van hier vertrekken en naar Lovegem te gaan, en daar flink te oefenen. Zoo zult ge misschien uwe oude beenen weer terug krijgen, en dan is die nederlaag vergeten, antwoordde de verzorger.

— 't Is te hopen, maar ik heb toch niet veel vertrouwen meer.

De verzorger schudde het hoofd.

— Neen, Klaas is de oude niet meer, dacht hij. Die nederlaag in de laatste zesdagen schijnt hem heelemaal ontmoedigd te hebben. Het is treurig. Ik dacht, dat hij toch meer wilskracht had.

Intusschen was Vermeulen naar buiten gegaan, en wandelde wat rond.

— Ik moet me kost wat kost op Groenen

wreken, mompelde hij. Het is gelijk op welke manier.

Er lag nu een boosaardige trek op zijn gelaat.

— — — — —

Den volgenden dag maakten Klaas en zijn verzorger Lammens zich gereed, om te vertrekken. Ze waren twee weken weg geweest, en zouden zich nu naar de andere stad begeven, ter voorbereiding voor de komende zesdaagsche. Verbrugge zou er al zijn.

Weldra was alles klaar. En in de auto van Klaas, reden ze weg. Ze zouden gansch den dag moeten rijden.

— — — — —

Groenen en Nagels hadden intusschen ook wat gerust, zonder echter de oefening te verwaarloozen. Dagelijks gingen ze naar den velodroom een uurtje « ronddraaien ». Ze zagen er blij gezind uit, want een schoone toekomst lag voor hen open. Ze zouden nu ook aan de zesdaagsche van Lovegem deel nemen, en hadden veel hoop op de eindoverwinning.

— 't Is toch aardig, dat we Klaas nooit zien, zei Groenen tot zijn verzorger.

— Ik heb gehoord, dat hij ergens op den buiten is om uit te rusten. Hij schijnt het erg te meenen voor de volgende zesdaagsche. Ge kunt begripen, dat hij zich geweldig zal inspannen, om kost wat kost te winnen.

— Och, we zullen weer met denzelfden moed aan den slag gaan, als den vorigen keer.

III.

Eenige tijd was verloopen, en over drie dagen zou de zesdaagsche van Lovegem plaats hebben. Ook hier was de belangstelling geweldig. Het succes bleek reeds verzekerd.

Klaas had er al eenigen tijd geoefend, maar reed nog niet als vroeger. Op zekeren keer was hij alleen bij zijn verzorger, en zei:

— We moeten iets verzinnen om Groenen te kloppen. In gewone omstandigheden moet ik het weer afleggen tegen hem. Zelfs tegen andere renners zal ik het kwaad hebben. Het is alsof ik heelmaal gekraakt ben. Alleen een lange rust zou mij er bovenop helpen. Ik heb echter voor dezen wedstrijd getekend. Word ik weer geklopt door Groenen, dan geraak ik nog dieper in den put, en zou ik het rijden staken.

Verschrikt had Lammens geluisterd.

— Maar Klaas, wat ge nu toch allemaal zegt, ge hebt geen zier vertrouwen meer in u zelf.

— Ik meen wat ik zeg, hernam Klaas.

— Maar wat wilt ge dan? vroeg Lammens ongeduldig. Groenen zal zich niet laten omkooopen.

— Juist daarom moet er een middel gezocht

worden, om Groenen te laten verliezen. Ik weet nog niet welk, maar we moeten zoeken.

— Ja, dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan. Wilt ge hem beletten van mee te doen? Hem te laat doen komen of zoo?

— Neen, hij moet in de pist verslagen worden. Anders ben ik toch niet gewroken. Als we hem nu eens wat ingaven, dat hij ziek werd en opgaf! Dan zou men zeggen dat hij geen twee zesdagen achtereen kan betwisten.

Vermeulen toonde zich nu van een slechte zijde.

— Maar Klaas, dat is een onzinnig plan. Dat begrijpt ge toch wel, wedervoer zijn verzorger.

— Zoo onzinnig is dat nu niet. We kunnen gemakkelijk voorzorgen nemen. Als we in zijn eten of drinken wat strooien waarvan hij alleen maar ziek wordt zal niemand er iets van merken.

— Maar als het uitkomt? vroeg Lammens angstig.

— Dat kan immers niet, als we een beetje oppassen. Maar ik merk het al, ge wilt me niet helpen.

— Klaas, dat moogt ge niet zeggen, maar het is toch een gemeenheid, waar ge mee voor den dag komt. En zal uw maat Verbrugge het ook willen?

— We zeggen hem er niets van, dat blijft onder ons.

— Vermeulen, daar zou ik toch nog eens over moeten nadenken.

— Zegt het nu ineens! Wilt ge me helpen, ja of neen? Weigert ge, tot daar, dan betwist ik de « zesdaagsche » op goed geluk af. En verlies ik, dan leg ik het koersen stil. Ik heb geld genoeg om stil voort te leven. Maar dan zijt gij zonder werk, en zoo gemakkelijk zult ge geen ander vinden.

— Klaas, dat meent ge niet, hernam Lammens, die zijn goede betrekking in gevaar zag.

— Ik meen het maar al te goed. En nu laat ik u nadenken tot morgen.

Hij verliet de kamer. Het scheen of hij door den duivel bezeten was. Lammens wist niet goed wat hij moest doen. Hij kende Klaas maar al te goed, dat hij bij zijn plan zou blijven.

— Wat moet ik doen? vroeg hij zich af. Toegeven of niet? Maar als ik zonder werk geraak wat zal ik dan beginnen? En nu zoo'n goed leven hebben. Wat zullen echter de gevolgen zijn, als ik die misdaad bega?

Hij had een geweldigen tweestrijd, en kon nog niet tot een besluit komen. Heel den avond was hij onrustig, en Klaas liet zich niet meer zien.

Den volgenden morgen was Vermeulen al vroeg bij Lammens, en vroeg:

— Wat zijt ge nu zinnens? Zult ge me hel-

pen, ja of neen? Ge hebt nu tijd genoeg gehad om na te denken.

— Ge blijft dus bij uw plan?

— Ja, zoo waar als ik hier stal!

— Dan ben ik wel gedwongen met u mede te doen. Maar nogmaals de gevolgen kunnen ernstig zijn.

— Wel neen, beweerde Klaas. Ik zal er voor aansprakelijk zijn. Luister hoe we te werk zullen gaan.

Hij noemde een poeder en vervolgde:

— Ge koopt dat bij een apotheker, het is iets, waar ge langzamerhand ziek van wordt. Ge sluipt dan stilletjes naar de plaats waar het eten gereed gemaakt wordt, en werpt iederen dag wat in de schotel van Groenen, zoodat hij den vierden dag onpasselijk wordt. Den vijfden dag zal hij reeds ziek zijn, en den laatsten avond, zal hij niet meer mee kunnen. Een dag of vijf daarna is hij weer genezen, en niemand zal er iets van merken.

— 't Is allemaal gemakkelijker gezegd dan gedaan. Maar we zullen het probeeren.

Klaas gaf geld voor het poeder.

— — — — —
De zesdaagsche van Lovegem woedde in volle hevigheid. Reeds bij het begin bleek het, dat Nagels-Groenen geweldig op dreef waren, en van velen werden ze favori.

Vermeulen reed beter dan hij zelf verwachtte, maar toch voelde hij, dat hij het niet tegen Groenen zou halen. Wanneer deze fel toegejuicht werd, dacht Vermeulen:

— Wacht maar, ge zult ditmaal geen overwinnaar meer zijn!

Toen de renners zoo aan 't rijden waren, ging Lammens naar de zaal, waar het eten gereed gemaakt werd. Hij zag den verzorger van Groenen bij een kok staan en hoorde zeggen:

— Ja, Jan houdt veel van gebakken eieren, maak er gereed. Binnen tien minuten zal ik er omkomen.

— 't Zal in orde zijn, beloofde de kok.

Weldra maakte de kok het gevraagde klaar. Lammens deed of hij toe keek, en toen de kok even uit de keuken moest wierp hij vlug het poedertje in de spijsze voor Groenen. Toen de kok even later terug kwam, was het al opgelost.

Lammens had het gevoel van een groot misdadiger te zijn.

— Ik ben er toe gedwongen, kreunde hij.

Hij ging terug in de pist, waar het volk geestdriftig juichte. En wie zou er durven denken, dat er zulk een gemeenheid gepleegd werd?

Twee dagen verliepen, en steeds had Lammens op het zelfde uur ongemerkt zijn poeder in het eten van Groenen gemengd.

Intusschen ging de strijd steeds voort in volle

geweld. Tot hiertoe waren Nagels-Groenen waarlijk de beste uit de groep. Des avonds kreeg Jan echter plots geweldige krampen in de maag.

— Wat is dat nu? vroeg hij zich verschrikt af.

Toen er wat kalmte in de baan was, nam hij in de kabien een middeltje tegen maagpijn. Dit hielp wat, en met vollen moed ging hij weer aan den slag. Hij voelde echter, dat hij niet zoo gemakkelijk meer ronddraaide als gisteren. Toch kon hij met Nagels de leiding behouden.

Den voorlaatsten dag was de velodroom uitverkocht. De beslissing zou immers vallen.

Klaas bedacht, hoe Groenen vandaag al veel last zou krijgen van het poeder.

En dat was waarheid, want Jan voelde zich zeer onwel. Hij kreeg hoofdpijn, maar had vooral last van zijn maag.

— Zal ik nu ziek worden als mijn kansen zoo mooi staan? kloeg hij tegen zijn verzorger. Dat zou toch verschrikkelijk zijn.

Deze sprak hem moed in en zei:

— Het zal wel over gaan, maar ge moet niet te veel drinken.

Vermeulen-Verbrugge begonnen geweldig te demareeren en Groenen had veel moeite om mee te kunnen. Hij kreeg zijn beenen haast niet meer

rond. Alles scheen vóór zijn oogen te draaien. Toch bleef hij moedig doorrijden.

— Wat scheelt er u toch? vroeg Nagels, die wel merkte dat er iets haperde bij zijn maat.

— Ik voel me ziek. Ik kan haast niet meer vooruit. Het is alsof mijn spieren heelemaal stijf zijn.

Intusschen hadden ze ook de leiding verloren, want een buitenlandsche ploeg stond met een ronde vooruit. Jan haalde al zijn krachten uit zijn lichaam. Hij kreeg een laatste opflikkering, want opeens vloog hij weer over de pist. Het volk begon te juichen. Groenen gaf nog harder door. Doch alles schemerde voor zijn oogen. Heel vaag zag hij de toeschouwers, en het was of de aanmoedigingen van zeer ver kwamen. Ze klonken zoo dof in zijn ooren. Hij scheen zijn bezinning te verliezen, en, toen hij in volle snelheid over de pist vloog, liet hij ongemerkt het stuur los, botste daarna tegen de bovenste omheining, en stuikte over zijn stuur loodzwaar naar beneden. Daar bleef hij roerloos liggen. Het volk gilte van angst. Oogenblikkelijk sprongen de officieelen toe, en namen den armen Groenen, die zwaar uit het hoofd bloedde, op.

De wedstrijd werd stilgelegd. De zaal, die daar juist nog daverde onder de toejuichingen, leek nu uitgestorven! Zoo stil was het. Iedereen was onder den indruk van het gebeurde.

Men bracht Jan in zijn kabien, en de renner, die daar juist zoo strijdlustig geweest was, lag thans als een wrak.

Een dokter onderzocht hem. Angstig wachtten de toeschouwers op den uitslag.

Verzorger Lammens was bang naar de kabien van Klaas gevlucht. Het scheen alsof er iemand in zijn ooren riep: « Moordenaar ».

— O, hoe kon ik het doen! kreunde hij. Al Klaas zijn schuld!

In zijn geest zag hij het gevang. Hevige angst beving hem, en zonder het zelf goed te weten, nam hij zijn jas en hoed en liep weg uit den velodroom, en verdween met een taxi.

Klaas was ook erg geschrokken. Hij had niet gedacht, dat het zoo noodlottig zou afloopen.

— Als mijn verzorger zijn mond houdt, lekt er toch niets van uit, dacht hij.

Maar zijn geweten was ver van gerust.

Groenen was erg aan toe, zelfs levensgevaarlijk gewond. Vlug werd hij naar een hospitaal vervoerd. Zijn maat Nagels, die zeer bedroefd was, vergezelde hem.

De bestuurder van den velodroom liet den wedstrijd vervolgen, maar bijna alle toeschouwers gingen heen. Wie zou er nu nog kunnen staan juichen?

Vermeulen zocht te vergeefs naar Lammens. Plots werd er hem iets duidelijk.

— Hij heeft me in den steek gelaten, die lafaard, bromde hij.

Nu voelde Klaas ook spijt, omdat hij zoo laag gehandeld had.

— Wat moet ik doen? vroeg hij zich verschrikt af. Ik ben een verloren man. Ik zal ook vluchten.

Snel sloeg hij een jas over zijn koerskleeren en verdween in den donkeren avond.

De toestand van Groenen was heel erg. Hij lag nog steeds bewusteloos, en de dokters waren zeer bezorgd voor zijn leven. Hoe treurig was het, Jan daar te zien liggen, die anders zoo levenslustig was...

De vlucht van Lammens en Vermeulen viel zeer op, en zoo kreeg men achterdocht.

Al de renners en officieelen werden onder-vraagd, maar iedereen zei:

— Klaas kan er geen schuld aan hebben, want toen Groenen viel, was Klaas een heel eind achter.

De verzorger van Groenen dacht er echter anders over. Hij wist immers dat Jan steeds over maagkrampen geklaagd had. Hij sprak den dokter aan, en deze ontleedde het eten, dat klaar gemaakt was voor Groenen. Hij ontdekte er inderdaad een soort poeder in de spijs. De kabien van Klaas werd heelemaal afgezocht, en men

vond in een hoekje een klein pakje met een restje van het poeder.

— Hier! zei de dokter. Het is een langzaam werkend vergif, waarvan men zeer afgemat wordt en verzwakt.

Het gerecht werd op de hoogte van het geval gebracht, en de politie zocht Klaas en Lammens op.

De zesdaagsche van Lovegem was heelemaal mislukt, want den laatsten avond kwam er bijna geen volk. De overblijvende renners, die ook onder den indruk van het ongeluk waren, toonden weinig strijdlust. De overwinning werd behaald door een buitenlandsche ploeg.

Een paar weken zweefde Jan tusschen leven en dood, maar toch kwam er eindelijk een lichte verbetering.

Intusschen was Lammens in een andere streek aangehouden en bekende alles. En wat later vond men Vermeulen in een ongunstige buurt van een groote stad. Hij wilde al de schuld op Lammens steken, maar viel weldra door de mand. Hij en Lammens werden beiden streng gestraft.

— — — — —
Drie maanden nadien verliet Groenen het hospitaal. Hij was veel verbeterd, maar kon toch nog niet aan rijden denken.

Intusschen reed Nagels met Verbrugge, den

ouden maat van Klaas, die van Vermeulens gemeene streek niets afgeweten had. Ze behaalden veel roem, maar vonden het hun plicht Groenen bij te staan.

Na een zeer langen tijd, den volgende Winter eerst, mocht Jan terug op het rijwiel. Hij scheen gelukkig niets van zijn goede eigenschappen verloren te hebben, want, na veel oefenen, werd hij weer een uitstekend zesdagenrenner. Weldra kreeg hij de naam van « zesdagenkoning ». Zijn ergste tegenstrever was steeds Verbrugge, die nu met een anderen renner reed. Gelukkig ging alles nu in vriendschap, en wanneer de eene won, wenschte de andere hem geluk.

En zoo moet het altijd gaan in de sport, ridderlijk en oprecht.

E I N D E.

In den tijd van Karel den Groote, regeerde er over het Oosten een vorst, even rijk en machtig als Karel zelf. 't Was de edele Haroen de Rechtvaardige, Kalif van het rijk der Arabieren.

De wijze Kalif wist wel, dat vele menschen zich voor een koning beter voordoen dan zij zijn. Daarom legde hij dikwijls zijn vorstelijke praal van zich af en wandelde vermomd als een eenvoudig man onder de burgers, ten einde ze goed te leeren kennen.

Zoo maakte hij eens, gekleed in een eenvoudige kaftan, een ritje op een boerenpaard, dat hij pas gekocht had. Aan den rand van een steenen weg zat een kreupele bedelaar, die smeekte om een aalmoes. De ruiter wierp den ongelukkige een zilverstuk toe.

— Allah loone het u, riep de bedelaar. Ach, wat zijt gij gelukkig dat gij rijden kunt! Hoe kom ik, kreupele, met deze drukkende warmte nog in Bagdad!

— Ge hebt gelijk, zei Haroen. Ik zal u in de hoofdstad brengen.

En afstijgende zette hij den bedelaar op zijn paard en ging zelf achter hem zitten om hem vast te houden.

De kreupele prees zijn goedheid in de overdrevenste bewoordingen, maar veranderde van

toon, toen hij Bagdad was binnengereden.

Nauwelijks was hij op de groote markt gekomen, of hij zeide luid tot zijn achterman:

— Stijg nu af. Ge kunt verder wel loopen. Ik ga nu zelf ook naar huis.

— Moet ik afstijgen? Ik, van mijn eigen paard? Hoe verzint ge dat zoo? Als ge niet kreupel waart, smet ik u op straat. Maar maak gauw dat ge weg komt!

— Helpt, menschen, helpt! riep thans de bedelaar. Die booswicht wil mij mijn paard ontrooven. Ik vond hem vermoeid buiten de stad, en liet hem achter op mijn paard zitten. Nu wil de schelm niet weggaan. Hij ziet wel dat ik een oud en zwak man ben. Moge Allah hem straffen.

En de huichelaar deed of hij weende.

De saamgestroomde menigte kreeg medelijden met den ouden schurk. Wat zou Haroen beginnen? Goedschiks kon hij zich zijn paard niet laten ontrooven. Daarom stelde hij voor samen naar den kadi of rechter te gaan. De omstanders juichten dit plan toe en gingen mee. Voor den kadi gekomen, moesten ze beiden hun zaak voordragen. De Kalif maakte zich niet bekend. Hij vertelde de toedracht der zaak in eenvoudige woorden. De kadi dacht een oogenblik na. Toen zei hij:

— Breng het paard bij mij op stal. En komt beiden morgen terug, vijf uur vóór zonsonder-

gang. Dan hoort ge mijn beslissing.

Daags daarna waren de twistenden weer bij den kadi terug.

— Het paard is uw eigendom, sprak deze tot Haroen. Voor gij het meevoert moet echter de kreupele man er mee door de drukste straten rijden, terwijl omroepers luide zijn bedrog aan het volk bekend maken. Dat is de straf voor zijn boosheid.

Maar Haroen boog zich voor den kadi.

— Gaarne zou ik willen weten hoe gij de waarheid ontdekt heb, sprak hij.

— Alleen door een weinig oplettendheid, antwoordde de kadi. Ik onthield uw paard eten en drinken en zette het in den stal dicht bij de deur, zoodat het u beiden kon zien terugkomen. Toen de bedelaar binnenkwam, bleef het onverschillig staan. Maar toen gij naderdet, draaide het den kop om, krabde den grond op en hinnikte. Daaruit begreep ik dat gij zijn meester zijt.

Haroen was getroffen door de wijsheid van den kadi. Eenige dagen later ontbood hij hem aan zijn hof. Zoo'n man wilde hij niet missen. De kadi was verbaasd: hij werd de raadsman en vriend van den vorst en stond hem bij in de moeilijkste omstandigheden.

(Uit: Honderd vertellingen van Schouten).